

Ezechiël 28

1 Het woord van de HEERE kwam tot mij:

2 Mensenkind, zeg tegen de vorst van Tyrus: Zo zegt de Heere HEERE: Omdat uw hart hoogmoedig is geworden en u zegt: Ik ben God, ik zit op de zetel van God in het hart van de zeeën – terwijl u een mens bent en geen God – geeft u uw hart uit voor het hart van God.

3 Zie, u bent wijzer dan Daniël, geen enkel geheim hebben zij voor u verborgen gehouden.

4 Door uw wijsheid en door uw inzicht hebt u zich een vermogen verworven en gezorgd voor goud en zilver in uw schatkamers.

5 Door uw grote wijsheid in uw handel hebt u uw vermogen vermeerderd en is uw hart hoogmoedig geworden vanwege uw vermogen.

6 Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Omdat u uw hart uitgeeft voor het hart van God,

7 daarom, zie, Ik ga vreemden over u brengen, de gewelddadigste van de heidenvolken. Zij zullen hun zwaarden trekken tegen de schoonheid van uw wijsheid en zij zullen uw luister ontheiligen.

8 Zij zullen u in het graf doen neerdalen en u zult de dood van een dodelijk gewonde sterven in het hart van de zeeën.

9 Zult u werkelijk in de tegenwoordigheid van uw moordenaar blijven zeggen: Ik ben God, terwijl u een mens bent en geen God, en u zich in de macht bevindt van hem die u verslaat?

10 U zult de dood van onbesnedenen sterven door de hand van vreemden, want Ik heb gesproken, spreekt de Heere HEERE.

11 Het woord van de HEERE kwam tot mij:

12 Mensenkind, hef een klaaglied aan over de koning van Tyrus, en zeg tegen hem: Zo zegt de Heere HEERE: U, toonbeeld van volkomenheid, vol wijsheid en volmaakt van schoonheid,

13 u was in Eden, de hof van God. Allerlei edelgesteente was uw sieraad: robijn, topaas en diamant, turkoois, onyx en jaspis, saffier, smaragd, beril en goud. Het werk van uw tamboerijnen en uw fluiten was bij u. Op de dag dat u geschapen werd, waren ze gereed.

14 U was een cherub die zijn vleugels beschermend uitspreidt. Daarvoor heb Ik u aangesteld. U was op Gods heilige berg, u wandelde te midden van vurige stenen.

15 Volmaakt was u in uw wegen, vanaf de dag dat u geschapen werd, totdat er ongerechtigheid in u gevonden werd.

16 Door de overvloed van uw handel vulde men uw midden met geweld, en ging u zondigen. Daarom verbande Ik u van de berg van God, en deed Ik u verdwijnen, beschermende cherub, uit het midden van de vurige stenen.

17 Vanwege uw schoonheid werd uw hart hoogmoedig, u richtte uw wijsheid te gronde vanwege uw luister. Ik wierp u ter aarde, Ik stelde u voor koningen, opdat zij op u neer zouden zien.

18 Vanwege de overvloed van uw ongerechtigheden door uw oneerlijke handel ontheiligde u uw heiligdommen. Daarom deed Ik een vuur uit uw midden oplaaien, en dat verteerde u. Ik maakte u tot een hoop as op de grond voor de ogen van allen die naar u keken.

19 Allen onder de volken die u kennen, zijn ontzet over u. U bent een voorwerp van verschrikking geworden en u zult niet meer bestaan tot in eeuwigheid.

20 Het woord van de HEERE kwam tot mij:

21 Mensenkind, richt uw blik op Sidon, en profeteer ertegen.

22 Zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal u, Sidon! Ik zal Mij in uw midden verheerlijken. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben, als Ik er strafgerichten voltrek en er geheiligd word.

23 Ik zal de pest op de stad afsturen, en bloed op haar straten. De dodelijk gewonden zullen in haar midden vallen door het zwaard, dat van rondom tegen haar is. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben.

24 Dan zal er voor het huis van Israël geen prikkende doorn of pijnlijke distel meer zijn onder allen die hen omringen en hen verachten. Dan zullen zij weten dat Ik de Heere HEERE ben.

25 Zo zegt de Heere HEERE: Als Ik het huis van Israël bijeengebracht heb uit de volken waaronder zij verspreid zijn, en Ik door hen voor de ogen van de heidenvolken geheiligd word, dan zullen zij in hun land wonen, dat Ik Mijn dienaar Jakob gegeven heb.

26 Zij zullen er onbezorgd wonen, huizen bouwen en wijngaarden planten. Ja, zij zullen er onbezorgd wonen, zodra Ik strafgerichten heb voltrokken aan allen die hen verachten onder hen die hen omringen. Dan zullen zij weten dat Ik, de HEERE, hun God ben.

De koning van Tyrus zegt: 'Ik ben God.'

Het vervelende van ons mensen is: 'Het is kiezen of delen.' Of een koning buigt zijn knieën voor de HEERE of hij gaat zich verbeelden dat hij god is. Of zo iemand buigt voor de troon van God of hij wil er op zitten. In het laatste geval probeert hij God van Zijn plaats te verdringen en meet hij zich eigenschappen en aspiraties aan die zijn vermogen ver te boven gaan. Hoogmoed is de beginfout van de mens die zich – als God het niet verhoedt – in de mensenwereld net zo vaak herhaalt als er mensen zijn. De mens wilde als God zijn. Dat was een verleiding voor hem ook toen er nog niets aan de hand was en hij deel uitmaakte van de goede schepping. De satan stimuleerde dat verlangen. Op het moment waarop men van de verboden vrucht zou eten zou men zich – nog steeds volgens de satan – vrijmaken van God en zelf god zijn. Genesis 3:4,5 *Toen zei de slang tegen de vrouw: U zult zeker niet sterven. Maar God weet dat, op de dag dat u daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden en dat u als God zult zijn, goed en kwaad kennend.* Wat begonnen is als de zondeval zal zich – ondanks de kansen die God geeft om tot andere inzichten en gedragingen te komen – voortzetten in de geschiedenis en bij herhaling de kop opsteken totdat het uitloopt op een dramatische climax aan het einde van de geschiedenis in de persoon van de antichrist. De persoon die zogenaamd *de Messias* is.

De Christus

De antichrist

De Bijbelse geschiedenis kent zijn voorbeelden. Antiochus Epiphanes IV – de Syrische vorst die 200 jaar v Chr. aan de macht was in het Midden Oosten – noemde zich niet toevallig *epiphanes* dwz. *de verschijning* van God. Daniël 11 maakt ons getuige van die geschiedenis. Het volk Israël heeft in die tijd een directe aanval op het geloof met Gods hulp weten af te slaan door de familie van de Makkabeeën. Deze geschiedenis is een voorafbeelding geworden van hoe het in de werkelijke *eindtijd* zal toegaan. Met het begrip '*de verwoestende gruwel*' wordt de link gelegd tussen de Daniëlgeschiedenis en de woorden van de Heere Jezus over *de eindtijd* in Marcus 13:14 en Mattheus 24:15. 'De verwoestende gruwel' is een mens die zich in *de eindtijd* vereenzelvigt met de Christus. Hij wordt *de antichrist* genoemd, maar wordt ook bekend onder andere namen, zoals *de mens der wetteloosheid*. Van *de eindtijd* zegt Paulus dat *de mens der wetteloosheid* zich zal voordoen alsof hij god is. 2 Thessalonicenzen 2:3,4 *Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden. Want die dag komt niet, tenzij eerst de afval gekomen is en de mens van de wetteloosheid, de zoon van het verderf, geopenbaard is, de tegenstander, die zich ook verheft boven al wat God genoemd of als God vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel van God gaat zitten en zichzelf als God voordoet.* Wat bij de eerste mensen begon als hoogmoed zal tegen het eind van de tijd culmineren in een wereldheerser die zich op de troon van God zet.

En u zegt: 'Ik ben God'.

Wijs als Daniël.

De vorsten in het oude Oosten werden meer dan eens vereenzelvigt met hun god. De farao van Egypte, maar ook de koning van Babel zat daar dicht in de buurt. Bij de koning van Tyrus is de nuance afwezig. Hij zegt van zichzelf dat hij God is. Om die reden ontvangt de profeet Ezechiël een profetie. Ezechiël 28:1,2 *Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, zeg tegen de vorst van Tyrus: Zo zegt de Heere HEERE: Omdat uw hart hoogmoedig is geworden en u zegt: Ik ben God, ik zit op de zetel van God in het hart van de zeeën – terwijl u een mens bent en geen God – geeft u uw hart uit voor het hart van God. De koning ziet er prachtig uit, ook de stad Tyrus wordt door vriend en vijand geprezen om zijn schoonheid. De vereenzelviging met God gaat echter verder dan het uiterlijk. Ook innerlijk pretendeert de koning God te zijn. Zijn hart zou *het hart van God* zijn. Het hart is in de Bijbel de plaats van het gevoel en het verstand, van het inzicht en de wijsheid. De koning verbeeldt zich dat hij over de wijsheid van God beschikt. Hoewel de HEERE in Zijn uitspraken over mensen die zich iets verbeelden vaak gebruik maakt van de ironie, lijkt Hij van mening dat de koning – althans in het begin – over meer dan gewone wijsheid beschikte. De koning zou zelfs wijzer zijn dan Daniël. Ezechiël 28:3,4 *Zie, u bent wijzer dan Daniël, geen**

enkel geheim hebben zij voor u verborgen gehouden. Door uw wijsheid en door uw inzicht hebt u zich een vermogen verworven en gezorgd voor goud en zilver in uw schatkamers. Hoewel de koning geprezen wordt om zijn handelsgeest en zijn inzicht op dat punt, lijkt hij zich te richten op materiële zaken. Op zich is rijkdom niet verkeerd maar er gaat onmiskenbaar een verleiding vanuit. Het boek Deuteronomium waarschuwt de koning voor alles waar het woordje *te* voor staat. Niet *teveel* geld, niet *teveel* vrouwen en niet *teveel* paarden. Iemand die werkelijk verstandig is richt zich niet vooral op materiële maar immateriële zaken. Deuteronomium 17:16,17 *Maar hij mag voor zichzelf niet veel paarden aanschaffen (...). Ook mag hij voor zichzelf niet veel vrouwen nemen, anders zal zijn hart afwijken. Hij mag voor zichzelf ook niet al te veel zilver en goud nemen.* Men kan zeggen dat koning Salomo – die ook om zijn wijsheid geroemd werd – op hetzelfde punt in de fout ging, maar daar heeft de koning van Tyrus niet veel aan. Blijkbaar zijn het sterke schouders die de weelde kunnen dragen.

U zegt: Ik ben God, ik zit op de zetel van God in het hart van de zeeën terwijl u mens bent en geen God.

Is iemand vooral geïnteresseerd in materiële zaken of immateriële zaken?

Onderzoekers vragen zich af op welke Daniël hier gedoeld wordt. De meesten gaan voor de Bijbelse Daniël van wie inderdaad bekend is dat hij van God de oplossing aangereikt kreeg van de verborgen kennis. Daarmee kon Daniël de diepe vragen van koning Nebukadnezar oplossen. Voor Daniël was het duidelijk dat alleen God over deze kennis beschikte en dat hij dus in verbinding moest staan met de Allerhoogste. Daniël 2:27,28 *Daniël antwoordde in de tegenwoordigheid van de koning en zei: De verborgenheid die de koning vraagt, kunnen wijzen, bezweerdere, magiërs en toekomstvoorspellers de koning niet te kennen geven. Maar er is een God in de hemel Die verborgenheden openbaart. Hij heeft koning Nebukadnezar laten weten wat er in later tijd gebeuren zal.* Hoewel de voorkeur uit lijkt te gaan naar Daniël zou ook verwezen kunnen worden naar een zekere Dan'El uit Oegarit die – net als onze vriend Job – een beroemde figuur uit de oudheid was waarover veel verhalen de ronde deden. Daar komt bij dat we in het Hebreeuws de naam van Dan'El lezen en niet Daniël. Hoe dan ook, de HEERE God lijkt uit te gaan van een goede start bij de koning van Tyrus, maar naar verloop van tijd is er de klad in gekomen. Hij ging naast zijn schoenen lopen en begon zich te verbeelden dat hij een god, ja dat hij God was. Het is de oude kwaal van de mensheid die ook deze koning noodlottig is geworden: hoogmoed. Ezechiël 28:5 *Door uw grote wijsheid in uw handel hebt u uw vermogen vermeerderd en is uw hart hoogmoedig geworden vanwege uw vermogen.* Een ding is zeker, God gaat dit niet accepteren. De HEERE laat Zich niet van Zijn troon stoten. De HEERE heiligt Zijn Naam. Hij is God en niemand anders. De

mensen die te hoog reikt – Ik ben God – zal door de HEERE tot in het dodenrijk vernederd worden. Ezechiël 28:6-8 *Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Omdat u uw hart uitgeeft voor het hart van God, daarom, zie, Ik ga vreemden over u brengen, de gewelddadigste van de heidenvolken. Zij zullen hun zwaarden trekken tegen de schoonheid van uw wijsheid en zij zullen uw luister ontheiligen. Zij zullen u in het graf doen neerdalen en u zult de dood van een dodelijk gewonde sterven in het hart van de zeeën.* Het is waar, wij mensen kunnen bij tijden in omstandigheden verkeren waarbij alles op zijn plaats lijkt te vallen. Wij leven dan ‘als God in Frankrijk’. De bijvoeglijke naamwoorden die we in zo’n periode gebruiken worden al gauw superlatieven. Maar er is een *maar*. We blijven namelijk mensen. Er hoeft niet dit te gebeuren of we zijn helemaal uit het veld geslagen. Datzelfde legt de HEERE voor aan de koning van Tyrus. ‘Nu verbeeldt u zich dat u God bent, maar als de vijand uw poorten binnenvalt en een soldaat staat met een groot zwaard voor u en uw laatste uur is geteld, zegt u dan nog hetzelfde; Ik ben God? Nee, dan piept u wel anders.’ Ezechiël 28:9 *Zult u werkelijk in de tegenwoordigheid van uw moordenaar blijven zeggen: Ik ben God, terwijl u een mens bent en geen God, en u zich in de macht bevindt van hem die u verslaat?* Op zich kenden de Feniciërs de besnijdenis ook, net zoals vele andere buurvolken van Israël. Alleen de Filistijnen waren niet besneden. Vandaar de term ‘onbesneden Filistijnen’. Niet alleen Israël zag op zulke mensen neer maar de Feniciërs voelden dat net zo. Ze behandelden hen als tweederangs. Als men zo iemand had verslagen werd hij niet eens begraven. Wel zoals ze niet-besneden mensen behandelen, zo zal de koning ook behandeld worden, namelijk alsof hij niet besneden is. Ezechiël 28:10 *U zult de dood van onbesnedenen sterven door de hand van vreemden, want Ik heb gesproken, spreekt de Heere HEERE.*

U zult de dood van onbesnedenen sterven door de hand van vreemden.

Hef een Klaaglied aan over de koning van Tyrus.

In het tweede gedeelte van Ezechiël 28 krijgt de profeet de opdracht van God om *een Klaaglied* aan te heffen over de koning van Tyrus. Een Klaaglied is altijd een lied over een dode. Meestal is de overledene een mens maar het kan ook een Klaaglied zijn over een stad. De HEERE gaat er van uit dat de koning reeds aan zijn eind gekomen is. Het Klaaglied is klaar. God Zelf is de inspiratiebron voor de tekst van het lied. Van de profeet vraagt de HEERE namelijk niet om een Klaaglied te schrijven, maar te zingen. Ezechiël 28:11,12 *Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, hef een klaaglied aan over de koning van Tyrus.* Hoewel wij weten dat de gedachten van God over de koning van Tyrus vrij desastreuus zijn, voldoet de HEERE desondanks aan de regels van een Klaaglied en dat is o.a. dat ook de gunstige kanten van de overledene aan het licht moeten komen. God geeft zeker in het begin van het lied hoog op van de koning van Tyrus. De herinneringen van Gods eerste indruk van de man doen zowel qua innerlijk als uiterlijk bijna paradijselijk aan. De koning van Tyrus komt dicht in de buurt van de volmaaktheid. Ook is hij niet halfvol, maar vol van wijsheid. Daarbij komt dat zijn uiterlijk ook niet tegenzat. Ezechiël 28:12

*en zeg tegen hem: Zo zegt de Heere HEERE: U, toonbeeld van volkomenheid, vol wijsheid en volmaakt van schoonheid. We moeten ons realiseren dat wanneer de HEERE spreekt over een mens Hij het ook over Zijn eigen scheepsel heeft. Met andere woorden: Het is wel Gods schepping. Dat is er nog steeds aan af te zien. Duidelijk mag zijn dat de HEERE God aanvankelijk hoge verwachtingen had van de koning van Tyrus. Zo hoog dat hij geschilderd wordt met kleuren uit de hof van Eden. Dat heeft zeker te maken met de goede schepping. Het kan ook niet losgezien worden van de toenmalige heerlijkheid van alle dingen en mensen. Het was zo mooi en zo groots wat men van de koning van Tyrus waarnam; onwillekeurig gingen de gedachten terug naar het paradijs. Iets vergelijkbaars doet de HEERE verderop in het boek Ezechiël. Het is op het moment waarop de HEERE de koning van Assur met een metafoor van een statige boom beschrijft. Ook die boom vertoont zo'n heerlijkheid dat hij paradijselijke proporties ontvangt. Ezechiël 31:8,9 *Geen enkele boom in de hof van God was met hem te vergelijken in zijn schoonheid. Ik had hem zo mooi gemaakt met zijn vele takken, dat alle bomen van Eden hem benijdden, daar in de hof van God.* Natuurlijk zit hier een zekere overdrijving is, maar de heerlijkheid waarmee de koning zich kon omgeven vanwege zijn overvloedige rijkdom, doen op een natuurlijke manier denken aan de dag waarop hij geschapen werd.*

De heerlijkheid waarmee de koning zich omgaf doen denken aan de dag waarop hij geschapen werd.

Hoog begonnen, diep gevallen.

De koning had zich bekleed met tastbare rijkdom aan juwelen, maar werd tegelijkertijd omringd door een verfijnde en hoogstaande cultuur van muziek en zang. Ezechiël 28:13 *u was in Eden, de hof van God. Allerlei edelgesteente was uw sieraad: robijn, topaas en diamant, turkoois, onyx en jaspis, saffier, smaragd, beril en goud. Op de dag dat u geschapen werd, waren ze gereed. Het werk van uw tamboerijnen en uw fluiten was bij u.* Het is hem allemaal wat naar het hoofd gestegen – zo zou men kunnen zeggen – maar de man had dan ook wel het een en ander in huis. Het was geen dwaas. Het huis waar hij in woonde was een kasteel, geen luchtkasteel. Toch is dat geen reden voor hoogmoed. Waarom niet gewoon gebleven? Een mens met de beide benen op de grond. De verleiding was te groot blijkbaar. Die juwelen vertonen een vrij grote overeenkomst met de juwelen op het borstschild van de hogepriester; Het borstschild met 12 stenen die het volk van God vertegenwoordigden en dat de hogepriester droeg op het moment dat hij voor God verscheen. De juwelen vormen ook de prelude op wat er volgt namelijk de bijzondere positie die de koning bij wijze van spreken in het paradijs reeds vervulde. God had hem aangesteld als *cherub*. Ezechiël 28:14 *U was een cherub die zijn vleugels*

beschermend uitspreidt. Daarvoor heb Ik u aangesteld. U was op Gods heilige berg, u wandelde te midden van vurige stenen. Wij kennen de positie van de cherubs. Het zijn twee *cherubs* die God met vlamme zwaarden bij de grensovergang naar het paradijs heeft opgesteld. Zij moesten de mensen verhinderen daar eigenmachtig terug te keren. Genesis 3:24 Het zijn twee *cherubs* die op de ark van het verbond – op het verzoendeksel als troon van God – de heerlijkheid van de HEERE omringen en bevestigen. Exodus 25:19,20 In het boek Ezechiël zien we door de ogen van de profeet het visioen van de wolkenwagen van de HEERE. God wordt daarbij gedragen door vier cherubs die de wolkenwagen niet alleen in alle richtingen voortbewegen, maar ook de heerlijkheid van God verhogen. God had aanvankelijk grote plannen met de koning van Tyrus. Hem was een plaats toebedacht dicht in de buurt van de heerlijkheid van God alsof hij een cherub was. Een cherub is vermoedelijk de hoogste functie in Gods rijk – gelet op het werk in de nabijheid bij God – maar hoe hoog de functie ook, het is en blijft een functie ondergeschikt aan de HEERE, ja zelfs een waarmee de HEERE Zijn heerlijkheid en macht versterkt. En juist dat laatste heeft de koning van Tyrus doorbroken. Groter heerlijkheid dan de koning van Tyrus bereikte kan bijna niet voor een mens van vlees en bloed. Maar blijkbaar was de koning niet tevreden met zijn ondergeschiktheid aan God. Hij wilde op de troon van God zitten. Dat is hem fataal geworden. In feite is het niet meer en niet minder dan dienstweigering. Dat blijkt ook wanneer het gaat om de normen en waarden die de HEERE voorhoudt aan Zijn volk. Normen en waarden die bij elkaar opgeteld de inhoud vormen van het woord gerechtigheid. De ontevredenheid van de koning met zijn positie blijkt direct uit het feit dat hij onrecht gaat plegen. Hij buigt zijn knieën niet voor God, integendeel. Hij licht de hand met Gods geboden en gaat over de schreef. Het spreekwoord vraagt om sterke schouders wil iemand de weelde kunnen dragen. De schouders van de koning van Tyrus zijn bezweken onder de last van zijn immer groeiende rijkdom. Hij kende geen maat en dat ging zover dat het geld voor hem de norm werd. Alles was geoorloofd als het maar geld overleverde en winst genereerde. Toen waren zijn laatste dagen geteld. Ezechiël 28:15 *Volmaakt was u in uw wegen, vanaf de dag dat u geschapen werd, totdat er ongerechtigheid in u gevonden werd.*

Edelgesteente was uw sieraad U was een cherub.

U was op Gods heilige berg.

Zonde blijft iets hebben van ‘aan zijn doel voorbij schieten’.

In onze tijd hoor je soms van ‘wurgcontracten’ en van ‘woekerpolissen’ en accountants die de hand lichten met de waarheid. Het woord *fraude* valt. Het zijn termen die aangeven dat grenzen overschreden worden bij de handel en andere activiteiten in de financiële wereld. Gaat het fout op het punt van leugen en bedrog. Op een gegeven moment is het verlangen naar meer zo sterk dat men het geweld niet schuwt. Uit het vorige hoofdstuk werd al duidelijk dat de stad Tyrus niet voor niets hoge muren en sterke poorten heeft waaraan de schilden van de militairen hangen. De handelsschepen kregen een groep militairen toegewezen. Die waren blijkbaar nodig om de kostbare waar te beschermen, maar konden

wellicht ook ingezet worden om – wat de kostbare waar betreft – gewapenderhand van eigenaar te wisselen. Heeft de HEERE al moeite met het overtreden van Zijn geboden, we jagen God nog sterker tegen ons in het harnas als ons doen en laten met bedreiging en geweld samengaat. De koning van Tyrus kan zijn vooraanstaande plaats bij God wel vergeten. Die is hij kwijt en die komt ook niet terug. Ezechiël 32:16 *Door de overvloed van uw handel vulde men uw midden met geweld, en ging u zondigen. Daarom verbande Ik u van de berg van God, en deed Ik u verdwijnen, beschermende cherub, uit het midden van de vurige stenen.* Iemand die heel hoog woont kan ook heel diep vallen. Dat is het geval met de vorst van Tyrus. Het is het verhaal van ‘de hoogmoed die voor de val komt.’ Waarom doen wij mensen dit? Waarom verbeelden we ons dat we iets zijn, terwijl we het niet zijn? Waarom reiken we boven onze macht. Waarom nemen we geen genoegen met hetgeen ons is toebedeeld? Vragen waarop geen antwoord komt. Zonde blijft iets hebben van ‘aan zijn doel voorbij schieten’. Volstrekt onnodig helpen we onszelf naar de andere wereld. Terwijl we rijk gezegend zijn met wijsheid en materiële zaken, weten we soms nog de hele zaak te verstieren. Mensen hebben blijkbaar weinig besef van het verschil tussen materiele en geestelijke rijkdom. Het gaat ons meer om het *hebben* dan om *het zijn*. Uiteindelijk eindigen teveel mensen aan lager wal. Misschien hebben ze nog wat centen en een scheutje vergane glorie maar hun huwelijk is naar de knoppen, hun schulden rijzen de pan uit, hun ruzies en conflicten zijn een dankbaar object van roddelprogramma’s. Hun goede naam gooien ze zelf te grabbel. Ezechiël 28:17 *Vanwege uw schoonheid werd uw hart hoogmoedig, u richtte uw wijsheid te gronde vanwege uw luister. Ik wierp u ter aarde, Ik stelde u voor koningen, opdat zij op u neer zouden zien.* Feitelijk is het vaak niet eens nodig dat God mensen straft. Veel mensen breken eigenhandig alles af wat ze opgebouwd hebben in dit leven. Politieagenten op hoge posten blijken zichzelf schandalig te verrijken in sommige gevallen. Hoezo handhavers van ‘law en order’. Het contact met de onderwereld levert hen veel geld op. Een officier van justitie wordt opgepakt met de beschuldiging van kindermisbruik. Als ze gepakt worden zijn ze alles kwijt. Hun baan, hun geld, hun goede naam. God hoeft ze nog maar een klein zetje te geven of er is niets meer van over. Mensen leven vaak niet als christen. In dat geval mag je hopen dat ze tenminste nog leven volgens de beginselen van hun eigen instituten zoals de Nederlandse wet en de rechtsorde in het geval van politie en justitie. Als God de koning van Tyrus houdt aan zijn eigen heiligdom en overtuiging valt hij ook door de mand. Zelfs zijn afgodische ideeën – dat is een totaal verdunde afspiegeling van Gods oorspronkelijke bedoelingen – komt hij niet na. Ezechiël 28:18 *Vanwege de overvloed van uw ongerechtigheden door uw oneerlijke handel ontheiligde u uw heiligdommen. Daarom deed Ik een vuur uit uw midden oplaaien, en dat verteerde u.*

Ik maakte u tot een hoop as op de grond voor de ogen van allen die naar u keken.

Bij God hebben ze alle respect verspeeld. Hij gaat hun terugbrengen tot het stof waaruit ze aanvankelijk opgebouwd werden. De omgeving zal het zien en zich verbijsteren. Hoe bestaat het dat iemand die zo hoog gezeten is zo diep kan vallen. Ezechiël 28:19 *Allen onder de volken die u kennen, zijn ontzet over u. U bent een voorwerp van verschrikking geworden en u zult niet meer bestaan tot in eeuwigheid.*

Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, richt uw blik op Sidon, en profeteer ertegen.

Profeteer tegen Sidon.

De kustplaats Sidon ligt zo'n veertig km boven Tyrus. Vaak worden ze in één adem genoemd *Tyrus en Sidon*. In die volgorde. Mogelijk is dat wel eens anders geweest, maar in deze tijd waarin we bij Tyrus bepaald worden is het Tyrus dat met kop en schouders boven Sidon uitsteekt. Mogelijk ook vanwege haar ligging op zee, een bijzonder strategische plek voor een plaats waar de wereldhandel zich in die tijd concentreert. Uit het vorige hoofdstuk weten we dat er bemanningsleden uit Sidon op de boten meevoeren. Sidon profiteerde van de handelsvloot die in Tyrus voor de kust lag. Nadat God Zijn pijlen op Tyrus heeft afgevuurd, mikt de HEERE op Sidon. Ezechiël 28:20,21 *Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, richt uw blik op Sidon, en profeteer ertegen.* Vermoedelijk is het hetzelfde laken en pak. Sidon wordt ook verantwoordelijk gehouden voor een meesmuilende houding tegenover Israël, toen het in ballingschap gevoerd werd. Dat wordt gevoeld temeer omdat Israël naar Gods zeggen door de verwoesting van Tyrus en Sidon bevrijd wordt van een aantal plaaggeesten waar ze veel last van ondervonden heeft. Ezechiël 28:22 *Zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal u, Sidon! Ik zal Mij in uw midden verheerlijken. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben, als Ik er strafgerichten voltrek en er geheiligd word.* Het vervelende voor de inwoners van Sidon was dat ze geen uitwijkplaats hadden zoals Tyrus. Het leger van Babel dat niet lang na de verwoesting van Jeruzalem de kust afstroopte had – vergeleken met Tyrus – een gemakkelijk doelwit. Omdat er ook van pest sprake is kan er mogelijk een kortere of langere belegering van de stad hebben plaatsgevonden, zoals ook bij Jeruzalem. Wanneer de poorten dicht gaan en het voedsel schaars wordt en het aantal doden in snel tempo oploopt en de wanorde in de stad om zich heen grijpt is de ideale uitvalsbasis geschapen voor ziektekiemen en de ratten die pest verspreiden. Ezechiël 28:23 *Ik zal de pest op de stad afsturen, en bloed op haar straten. De dodelijk gewonden zullen in haar midden vallen door het zwaard, dat van rondom tegen haar is. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben.* God pakt de omliggende volken van Israël aan niet alleen vanwege de houding in het verleden, de houding ten opzichte van Gods volk toen dat volk Israël in grote nood verkeerde. De HEERE lijkt tegelijkertijd iets voor de toekomst te willen uitsluiten waar Israël in het verleden veel hinder van heeft ondervonden namelijk diezelfde omliggende volken. We hebben al eerder gezien dat de volken Edom, Moab en Ammon dicht uit de buurt van Abraham stammen – de eerste

Israëliet – en dat altijd enige jaloezie meegespeeld heeft bij de manier waarop die volken zich gedroegen ten aanzien van het volk Israël. Het was een soort van haat/liefde verhouding. Er zijn tijden geweest dat men met Israël een coalitie wilde sluiten tegen de gezamenlijke vijand. Jeremia 27 Maar er waren ook tijden dat de velden van Israël werden afgestroopt door benden uit Ammon en Moab. Ook Edom heeft zich zeker bij de wegvoering in ballingschap niet van zijn beste kant laten zien. Al die volken zijn er nu niet meer. Blijkbaar was het met Tyrus en Sidon – hoewel die uit een andere lijn van Noach voortkomen – niet veel beter gesteld. Ook van de gespannen verhouding met Tyrus en Sidon wilde de HEERE Zijn volk – nadat de Joden teruggekeerd zouden zijn – vrijwaren. Ezechiël 28:24 *Dan zal er voor het huis van Israël geen prikkende doorn of pijnlijke distel meer zijn onder allen die hen omringen en hen verachten. Dan zullen zij weten dat Ik de Heere HEERE ben.* Hier wordt dan ook meteen de vinger gelegd bij een fundamenteel onderscheid tussen Israël en deze volken. Het volk Israël keert – telkens – weer terug op eigen bodem, terwijl die bovengenoemde volken al sinds mensenheugenis niet meer bestaan.

Het volk Israël keert – telkens – weer terug op eigen bodem, terwijl die volken niet meer bestaan.

Het leven – als volk in het land Israël is – tot op dit moment altijd spannend gebleven.

De buurvolken zullen met een zekere verbazing en mogelijk zelfs met jaloezie gekeken hebben naar het volk Israël dat als een pelikaan uit zijn eigen as zou herrijzen. Terwijl de buurvolken – zoals Ammon, Moab, Edom en Tyrus en Sidon – uit de volkerenlijst zijn verdwenen heeft het Joodse volk de grootste crises overleefd en kwam het altijd ook naar de zwaarste val – als een kat – weer op zijn pootjes terecht. Dat had het overigens niet aan zichzelf te danken maar aan het eeuwige verbond dat God met hen sloot. De terugkeer uit de ballingschap midden 5de eeuw v Chr. met de sympathie en de support NB van de koning van Perzië Kores/Cyrus (Jesaja 45) zal de omgeving redelijk verbijsterd hebben. Ezechiël 28:25 *Zo zegt de Heere HEERE: Als Ik het huis van Israël bijeengebracht heb uit de volken waaronder zij verspreid zijn, en Ik door hen voor de ogen van de heidenvolken geheiligd word, dan zullen zij in hun land wonen, dat Ik Mijn dienaar Jakob gegeven heb.* De volken die zich in het land Israël gevestigd hadden – en die o.a. een nieuw volk van de Samaritanen vormden – deden alles om een succesvolle terugkeer te voorkomen. In het boek Ezra zijn we er getuige van hoe ze de bouw van Jeruzalem proberen te frustreren. Maar het herstel van de stad Jeruzalem en de tempel ging onverminderd voort onder de bezielende leiding van mensen als Haggai en Zacharia en Zerubbabel en Ezra, Nehemia. Het verblijf van het Joodse volk in het land Israël is altijd een aangevochten bestaan geweest. Iemand zal zich afvragen

hoe de HEERE deze profetie bedoelde en wanneer hij definitief vervuld wordt. Wij weten van de vervulling van voorzeggingen van de HEERE. Zo is de verwoesting van Jeruzalem en de ballingschap ruim van te voren aangezegd door de HEERE. Reeds in de Thora werd het aangekondigd als straf mocht Israël het verbond verbreken. Deuteronomium 28:63,64 Ook de terugkeer uit de ballingschap en de opbouw van de stad Jeruzalem en de tempel in de Perzische tijd zijn onomstreden. Ezechiël 28:26 *Zij zullen er onbezorgd wonen, huizen bouwen en wijngaarden planten. Ja, zij zullen er onbezorgd wonen, zodra Ik strafgerichten heb voltrokken aan allen die hen verachten onder hen die hen omringen. Dan zullen zij weten dat Ik, de HEERE, hun God ben.* Maar het leven als volk in het land Israël is tot op dit moment altijd spannend gebleven. Goede tijden werden afgewisseld met slechte tijden. De tijd onder Antiochus Epiphanes IV begin 2de eeuw v Chr. was zo'n slechte tijd, terwijl de periode onder leiding van de Makkabeeën – het laatste deel van de 2de eeuw v Chr. – vermoedelijk tot de betere tijden gerekend kan worden. Al was het alleen al vanwege het feit dat men vrij was van buitenlandse overheersing. Dat werd anders toen de Romeinen hun macht uitbreidden over het Midden Oosten ongeveer 50 v Chr. In het jaar 70 n Chr. hebben de Romeinen de stad Jeruzalem verwoest en de tempel in brand gestoken. De Joden hebben ze hun woongebied afgenomen en hen verspreid onder de volken. De Heere Jezus had het voorzegd. Marcus 13:1,2 Toch lag er een belofte van God dat die periode van buitenlandse overheersing eens zou aflopen. Lucas 21:24 *En zij zullen vallen door de scherpte van het zwaard en in gevangenschap weggevoerd worden onder alle heidenen. En Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden, totdat de tijden van de heidenen vervuld zullen zijn.*

De verwoesting van Jeruzalem in 70 na Chr.

De landbelofte aan Jakob.

Genesis 28:13 En zie, de HEERE stond boven aan die ladder en zei: Ik ben de HEERE, de God van uw vader Abraham en de God van Izak; *dit land* waarop u ligt te slapen, zal Ik u en uw nageslacht geven.

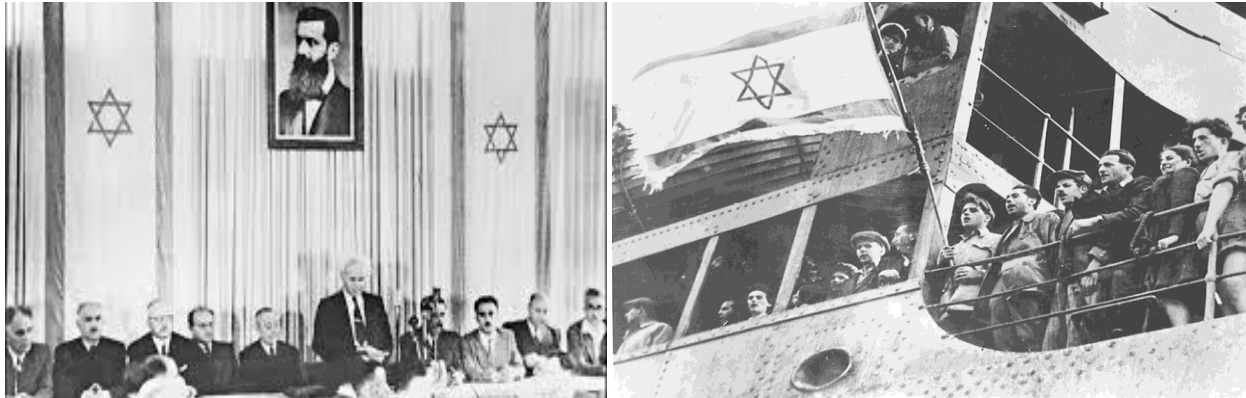
Genesis 35:10-12 God zei toen tegen hem: Uw naam is Jakob, maar uw naam zal voortaan niet meer Jakob luiden, maar Israël zal uw naam zijn; en Hij gaf hem de naam Israël. Verder zei God tegen hem: Ik ben God, de Almachtige. Wees vruchtbaar en word talrijk. Een volk, ja, een menigte van volken zal uit u ontstaan; koningen zullen uit

uw lichaam voortkomen. *Dit land*, dat Ik Abraham en Izak gegeven heb, dat zal Ik aan u geven; en aan uw nageslacht na u zal Ik dit land geven.

Psalm 105:8-11
Vgl. 1 Kronieken
16:17,18

Hij denkt aan Zijn verbond voor eeuwig, aan de belofte die Hij gedaan heeft, tot in duizend generaties, aan het verbond dat Hij met Abraham gesloten heeft, en Zijn eed aan Izak. Voor Jakob heeft Hij het vastgesteld als een verordening, voor Israël als een eeuwig verbond, door te zeggen: Ik zal u het land Kanaän geven, het gebied dat uw erfelijk bezit is.

De stichting van de Staat Israel en de terugkeer van de Joden.

De stichting van de Staat Israel in 1948.

Pas in 1948 zijn de Joden voor een deel weer teruggekeerd naar hun land. In dat jaar is de Staat Israël gesticht. Wat keken de omliggende landen op hun neus toen – na het besluit van de Volkerenbond – Joden uit alle delen van de wereld naar Israël kwamen om daar in hun eigen land – dat hen door God was gegeven – een nieuw bestaan op te bouwen. De Islamitische volken in de buurt – die eeuwenlang de indruk moeten hebben gehad dat het Joodse volk van zijn bestaan beroofd was – moesten met lede ogen aanzien dat zij zich als volk vestigden in hun oude vertrouwde omgeving. De Islam die gedurende lange tijd – ook met de confiscatie van Jeruzalem en de bouw van de Islamitische heiligdommen op het tempelplein – in de overtuiging leefde het Joodse volk van zijn eerste positie verdrongen te hebben, moest erkennen dat de beloften van God aan Jakob toch weer gestalte kregen. Met de oorlogen die Israël in het begin van zijn bestaan na 1948 heeft moeten uitvechten, is het als overwinnaar – op de Islamitische buurlanden – uit de strijd tevoorschijn gekomen. Het Joodse volk heeft nu ook de stad Jeruzalem in zijn bezit met het tempelplein, maar moet zich behelpen met de Klaagmuur, een van de dragers van het tempelplein. Het is niet de vraag of daar weer een tempel zal herrijzen, maar wanneer. In die zin is de vraag van een *voorlopige en definitieve vervulling* een goede vraag. In de eerste plaats moet gezegd worden dat de beloften van God – zelfs als daar het woord *eeuwig* als bijvoeglijk naamwoord aan toegevoegd is – niet onvoorwaardelijk zijn. Het kan zijn dat het woord *eeuwig* het volk van Israël in de overtuiging stijfde dat Jeruzalem nooit veroverd zou worden. Maar God leert Zijn volk met de ballingschap dat hun eigen houding van beslissende betekenis is voor het vervullen van Gods beloften. Geen gehoorzaamheid aan God dan ook geen vervulling van de belofte. Wij zetten door onze eigenwijsheid en koppigheid alles op het spel. Het woord *eeuwig* blijft echter van toepassing omdat de HEERE in Zijn trouw aan het volk en aan Zijn eigen Woord het volk weer laat terugkeren en de stad Jeruzalem weer wordt herbouwd. In het boek Jeremia benadrukt God het 'altijd' van het verbond. Jeremia 31:35-37 *Zo zegt de HEERE, Die de zon tot een licht geeft overdag en de vaste orde van maan en sterren tot een licht in de nacht, Die de zee opzweept, zodat haar golven bruisen, HEERE van de*

legermachten is Zijn Naam. Als deze verordeningen ooit zouden wijken van voor Mijn aangezicht, spreekt de HEERE, dan zou ook het nageslacht van Israël ophouden een volk voor Mijn aangezicht te zijn, alle dagen! Zo zegt de HEERE: Als de hemel hierboven ooit opgemeten zou kunnen worden en de fundamenteën van de aarde beneden onderzocht zouden kunnen worden, dan zou ook Ik heel het nageslacht van Israël verwerpen, om alles wat zij gedaan hebben, spreekt de HEERE. Zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat de stad herbouwd zal worden voor de HEERE, van de Hananeëltoren tot aan de Hoekpoort. De menselijke factor blijft wel degelijk relevant bij de manier waarop de HEERE Zich aan Zijn Woord houdt. Ook kan het volk Israël door hun ongehoorzaamheid de beloften van God frustreren. Zo was er de belofte van *het beloofde land* – een belofte die ook vervuld is – maar vanwege de lamelendige houding van Israël, in verband met Gods opdracht het oordeel te voltrekken aan de zittende bevolking, bleven enkele plaaggeesten van volken over die Israël het leven moeilijk maakten. Numeri 33:55 *Maar als u de inwoners van het land niet van voor uw ogen verdrijft, dan zal het gebeuren dat zij die u van hen liet overblijven, als doornen zullen worden in uw ogen en tot prikkels in uw zijden; zij zullen u benauwen in het land waar u woont.* Vergelijk Jozua 23:11-13 Hier vallen de woorden *doornen en prikkels* die ook hier in Ezechiël genoemd worden. De volken die Israël dwarszaten zouden worden verdreven, zodat het volk bij zijn terugkeer naar het land Israël daar niet opnieuw last van zou hebben.

Dan zal er voor Israël geen prikkende doorn meer zijn onder allen die hen omringen en hen verachten.

Voorlopige en definitieve vervulling 1.

Over voorlopige en definitieve vervulling gesproken, twee dingen. De beloften van terugkeer naar het land van herkomst – het land dat God aan Jakob toezegde – is in verschillende profetieën onlosmakelijk verbonden met de belofte van verzoening van de zonden en het geschenk van een nieuw hart en een nieuwe Geest. Dat is te zeggen van de profetieën van Ezechiël, maar ook bij Jeremia zien we die samenhang. Ezechiël 36:24-28 *Ik zal u uit de heidenvolken halen en u uit alle landen bijeenbrengen. Dan zal Ik u naar uw land brengen. Ik zal rein water op u sprenkelen en u zult rein worden. Van al uw onreinheden en van al uw stinkgoden zal Ik u reinigen. Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste geven. Ik zal het hart van steen uit uw lichaam wegnemen en u een hart van vlees geven. Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik zal maken dat u in Mijn verordeningen wandelt en dat u Mijn bepalingen in acht neemt en ze houdt. U zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb, u zult een volk voor Mij zijn en Ik zal een God voor u zijn.* Ook als de HEERE via Jeremia deze belofte formuleert is er een onverbrekelijke relatie tussen terugkeer in het land en het begin van het nieuwe leven door de verzoening van de zonden en de vernieuwing van de Geest. Jeremia 31:23-34 *Zo zegt de*

HEERE van de legermachten, de God van Israël: Zij zullen in het land Juda en in zijn steden weer dit woord zeggen, wanneer Ik een omkeer zal brengen in hun gevangenschap: Moge de HEERE u zegenen, woonplaats van gerechtigheid, heilige berg. Daarin zullen Juda en al zijn steden met elkaar wonen, akkerbouwers en wie met de kudde rondtrekken. Want Ik heb de vermoeide ziel te drinken gegeven en elke treurig geworden ziel heb Ik met voedsel vervuld. (...) Zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal sluiten, niet zoals het verbond dat Ik met hun vaders gesloten heb op de dag dat Ik hun hand vastgreep om hen uit het land Egypte te leiden – Mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE. Voorzeker, dit is het verbond dat Ik na die dagen met het huis van Israël sluiten zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven. Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. Dan zullen zij niet meer eenieder zijn naaste en eenieder zijn broeder onderwijzen door te zeggen: Ken de HEERE, want zij zullen Mij allen kennen, vanaf hun kleinste tot hun grootste toe, spreekt de HEERE. Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonde niet meer denken. Ieder mens, laten we het iets preciezer formuleren; ieder christen kan weten dat de belofte van de verzoening van de zonden en de uitstorting van de Heilige Geest op dat moment in ieder geval nog 500 jaar op zich zou laten wachten nl. bij de uitstorting van de Heilige Geest op de eerste Pinksterdag in het jaar 33 na Chr. Toch is het volk Israël in de vijfde eeuw v Chr. reeds teruggekeerd naar het land van oorsprong en toch zal het in het jaar 70 na Chr. opnieuw uit het land worden verwijderd nadat Jeruzalem door de Romeinen zal zijn verwoest. Volgens de Heere Jezus is het jaar 70 n Chr. een straf voor de verwerping van Messias Jezus. Marcus 13:1,2 *En toen Hij uit de tempel ging, zei een van Zijn discipelen tegen Hem: Meester, kijk, wat een stenen en wat een gebouwen! En Jezus antwoordde hem: Ziet u deze grote gebouwen? Er zal niet één steen op de andere steen gelaten worden die niet afgebroken zal worden.* Op dit moment is er opnieuw een Staat Israël in het land dat God aan Abraham, Izaak en Jakob schonk. Opnieuw is er die beleving van Gods trouw aan Zijn volk Israël en aan Zijn verbond door de tijden heen. Dat neemt niet weg dat wij van een voorlopige en een definitieve vervulling moeten spreken.

Het land Israel onverbreekbaar verbonden met de beloften van het Nieuwe Verbond.

Voorlopige en definitieve vervulling 2

Nu komt punt twee, want ook de uitstorting van de Heilige Geest is niet het einde van het verhaal. In die zin is de profetische voorzegging van Joël opmerkelijk. Joël 3:28-32 *Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien. Ja, zelfs op de dienaren en op de dienaressen zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten. Ik zal wondertekenen geven aan de hemel en op de aarde: bloed en vuur en*

rookzuilen. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed, voor die dag van de HEERE komt, die grote en ontzagwekkende. Het zal geschieden dat ieder die de Naam van de HEERE zal aanroepen, behouden zal worden. Want op de berg Sion en in Jeruzalem zal ontkoming zijn, zoals de HEERE gezegd heeft, namelijk bij hen die ontkomen zijn, die de HEERE roepen zal. Behalve van een voorlopige en definitieve vervulling van de profetieën is er sprake van – wat je zou kunnen noemen – een *periodisering van de tijd*. Wat is het geval? In de profetie van Joël wordt de indruk gewekt dat met de uitstorting van de Heilige Geest ook het wereldeinde gegeven is, de komst van Gods Koninkrijk op aarde. Hoewel een eenvoudige exegese deze conclusie kan rechtvaardigen, is het toch niet juist. Feit is dat juist deze profetie van Joël door Petrus wordt geciteerd op de eerste Pinksterdag compleet met het gedeelte dat wijst op het einde van de wereld. Handelingen 2. Toch weten wij dat er inmiddels een kleine 2000 jaar zit tussen de uitstorting van de Heilige Geest én het eindoordeel. Hoe moeten we dat verklaren? Sommigen mensen gebruiken hierbij het beeld van het duinlandschap. Voor wie het persoonlijk heeft meegemaakt is het zeer herkenbaar. Men bevindt zich – naar de zee lopend – op een van de eerste hoge duinen. Bovenop de duin gekomen ziet men de zee. De zee lijkt heel dichtbij. Toch blijkt men nog een aantal duinen te moeten beklimmen en afdalen voordat men bij zee is. Boven op de duin wordt alles ineengeschoven terwijl er in werkelijkheid nog veel ruimte blijkt te zitten tussen de duinen. Er zijn nog heel wat ups en downs te overwinnen voordat men bij zee is. Anderen vergelijken het met een stadje dat je al van verre kunt zien liggen door de kerktoren en het silhouet van de daken. Eenmaal bij de stad aangekomen blijkt de kerktoren nog een behoorlijk eind weg te zijn. De suggestie van ruimte en tijd – bij grote afstand – is dat alles op een lijn ligt terwijl in werkelijkheid de tussenruimte tussen de tijden – periodisering van de tijd – veel groter is dan men bij eerste oogopslag denkt. Conclusie: De landsbelofte en het recht op terugkeer voor het volk Israël is een eeuwigdurende belofte die altijd weer terugkomt. Wanneer men let op de onverbreekelijke relatie met de belofte van het nieuwe leven door de verzoening en de Heilige Geest – een belofte die op zijn beurt onlosmakelijk verbonden is met de voorzegging van de eindtijd – leert men dat de definitieve vervulling op zich laat wachten tot het Nieuwe Jeruzalem is neergedaald op aarde en Gods volk daar woont in vrede en gerechtigheid en vreugde.

De stad Tyrus

De stad Tyrus is 13 jaar belegerd geweest door het leger van Babel van 583-576 v Chr. Het was een lastig te nemen vesting omdat de stad op een eiland lag voor de kust van Fenicië. Na 13 jaar zal er niet veel van de vermoede buit over gebleven zijn. Met handelsschepen was het makkelijk het goud en het zilver en de diamanten en al het andere van waarde in veiligheid te brengen bijvoorbeeld naar Carthago dat door Tyrus gesticht was. In 332 v Chr. heeft Alexander de Grote de stad Tyrus ingenomen, na er een dam naartoe gelegd te hebben. De belegering kostte hem in totaal zo'n 9 maand. In de tijd toen de Islam zich met geweld verbreidde over het Midden Oosten schijnt de stad Tyrus zijn genadeklap gekregen te hebben. In onze tijd is alle roem en glorie van Tyrus verleden tijd.

